

La mort de Ferran Soldevila

Hem perdut un altre gran home, una altra figura representativa de la nostra col·lectivitat, un dels darrers personatges que donaren prestigi i categoria a la terra on havien nascut.

Ens sentim una mica orfes. En poc temps hem vist desaparèixer uns quants puntals vigorosos de la nostra personalitat: Abadal, Carner, Fontseré. Catalunya ha estimat sempre els seus patriarques, i el fervor popular s'ha mostrat per a ells sensible. Són lluny els temps de Verdaguier, i també de Guimerà i Rossinyol, i fins de Fabra. Per això contemplàvem amb expectant alegria la presència de les figures venerables que ens restava. I Ferran Soldevila n'era una d'aquestes, digna, alta i prestigiosa.

Ens anem despullant de passat. Les columnes del temple que constituïen aquests homes, les anem substituïnt per les seves obres que ens han deixat, gegantines, sí, però ja sense la calor humana dels seus creadors.

Bé prou que ho hem llegit en els articles necrològics dedicats a Ferran Soldevila: "Un intel·lectual que tanca una etapa". Com si un home pogués tancar una etapa, o com si les etapes, si n'hi ha, no fossin l'una encadenada amb una altra, o, encara més, la primera no fos una conseqüència de la segona. I, quina etapa ha tancat: Ferran Soldevila ha afegit, simplement, el seu treball d'historiador a l'obra historiogràfica ja existent.

I, ara, cal que d'altres investigadors continuïn la seva labor per a eixamplar i completar la seva tasca. La història d'un poble ha d'ésser l'obra de tots, i tots són igualment necessaris.

Ferran Soldevila fou un intel·lectual pur, un crudit geni. Dedicà tota la vida a la ploma, en la recerca del passat i en la producció literària. Escriví poesia i teatre, narració creativa i, sobretot, història. I sempre serví el pensament amb un ideal abrandat, sense oblidar la veu de la terra.

Potser no trobà, darrerament, l'acolliment que mereixia la qualitat i la dimensió de la seva obra, perquè no la vam veure sancionada per una distinció final, que ell esperava, però que no li atorgà el grup iconoclasta que podia fer-ho. I ara ja és tard. Una altra ocasió perduda.

És veritat que Ferran Soldevila no necessita cap reconeixement burocràtic. Els seus llibres *Història de Catalunya*, *El Compromís de Casp*, les biografies dels nostres comtes-reis, la *Història de Espanya*, els estudis sobre les Cròniques i tants d'altres treballs sortits de la seva fecunda ploma, li asseguren eternament l'agraïment i l'amor sincer de la comunitat ètnica a la qual pertanyia. D'això sí que pot estar-ne segur. El poble és agraït.

Descansi en pau el plorat mestre Ferran Soldevila.

Joan Ventura